

**Sygn. akt II W 456/15**

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 roku

**Sąd Rejonowy w Świeciu w Wydziale II Karnym**

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Peżyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Giczela

pod nieobecność oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 roku na rozprawie

sprawy: **M. I.** - córki J. i D., urodzonej (...) w P.

obwinionej o to, że:

w dniu 17 maja 2015 roku około godziny 16:30 w miejscowości G. trasa T-91 kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 62 km/h w miejscu ograniczenia prędkości do 50 km/h (teren zabudowany),

to jest o wykroczenie z art. 92a kw

### **ORZEKA:**

I. **obwinioną M. I.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 800 zł (ośmiuset złotych);

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł (sto złotych).

/-/ SSR Piotr Peżyński

**Sygn. akt II W 456/15**

## UZASADNIENIE

W dniu 17 maja 2015 roku sierżant M. W. pełnił służbę patrolową wraz z aspirantem J. S. nieoznakowanym radiowozem w rejonie dróg 5C, T91 i A1.

Okolo godziny 16:30 funkcjonariusze Policji pełnili patrol statyczny na drodze krajowej nr (...) w miejscowości G. na obszarze zabudowanym i dokonywali kontroli prędkości pojazdów. W tym dniu posługiwali się laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym Ultralyte LTI, numer fabryczny (...), który posiadał świadectwo legalizacji ponownej ważne do dnia 31 grudnia 2015 roku. W pewnym momencie M. W. zauważył jadący z kierunku B. w kierunku G. samochód osobowy marki B. o nr rej. (...), który znajdując się na obszarze zabudowanym wizualnie poruszał się ze zwiększoną prędkością. Wykonał pomiar jego prędkości urządzeniem laserowym Ultralyte, które wskazało prędkość 112 km/h. Ponieważ zarejestrowana prędkość była większa o 62 km/h aniżeli dopuszczalna na tym odcinku drogi, policjant zdecydował o zatrzymaniu pojazdu do kontroli. W chwili wykonywania pomiaru prędkości, pojazd marki B. znajdował się w odległości 320 metrów od funkcjonariusza Policji.

Natomiast od miejsca pomiaru do miejsca usytuowania znaku D-42 „obszar zabudowany” odległość wynosiła 420 metrów. Po wykonaniu pomiaru prędkości funkcjonariusz Policji podał kierowcy sygnał zatrzymania się do kontroli. Kierowca zatrzymał pojazd we wskazanym miejscu. Po podejściu do kierowcy i przedstawieniu się, M. W. podał przyczynę kontroli i okazał miernik ze zmierzoną prędkością. Kierującą okazała się M. I.. Policjant poinformował kierującą o popełnionym wykroczeniu polegającym na przekroczeniu prędkości i zaproponował mandat karny w wysokości 400 złotych i 10 punktów karnych oraz prawie do odmowy przyjęcia mandatu. Kierująca okazała legitymację adwokacką i oświadczyła, że nie podlega postępowaniu mandatowemu oraz wnioskowi do sądu, gdyż jedzie do klienta w celach służbowych i ma prawo popełniać wykroczenia za które nie odpowiada. W tej sytuacji M. W. poinformował kierującą o sporządzeniu wniosku do sądu.

**Dowody:** notatka urzędowa k. 4; świadectwo legalizacji ponownej k. 5;

sprzeciw od wyroku nakazowego k. 10-12.

***Obwiniona M. I.*** nie złożyła wyjaśnień przed sądem, gdyż nie stawiała się na rozprawę bez należytego usprawiedliwienia (k. 19, 20). Sąd w trybie art. 71 § 4 kpw przeprowadził rozprawę zaocznie uznając, że udział obwinionej w rozprawie - w świetle złożonego sprzeciwu - nie jest konieczny. W swoim sprzeciwie obwiniona przyznała bowiem, że bezspornie przekroczyła dopuszczalną prędkość. Jednakże w jej ocenie, nie podlega ona odpowiedzialności za popełnione wykroczenie z racji czynnego wykonywanego zawodu adwokata i koniecznością możliwie szybkiego dojazdu do kancelarii mieszczącej się w G. w celu udzielenia pomocy prawnej na rzecz podmiotu, który obsługuje w ramach stałej obsługi prawnej.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów i pism zgromadzonych oraz ujawnionych w toku postępowania, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności i także Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność.

**Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, potwierdza zarówno sprawstwo jak i winę obwinionej M. I. odnośnie zarzucanego jej czynu.**

Zgodnie z przepisem art. 92a kw, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Podkreślić wypada, iż wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia czy utrudnienia w ruchu. Wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, w obu postaciach zamiaru, jak i nieumyślnie (art. 5 kw). W myśl art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym - dalej PoRD - prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5:00 – 23:00 wynosi 50 km/h.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że obwiniona M. I. w dniu 17 maja 2015 roku około godziny 16:30 w miejscowości G. na drodze nr T-91 kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) na obszarze zabudowanym, na którym w tym czasie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h przekroczyła dopuszczalną prędkość, poruszając się z prędkością 112 km/h. Tym samym obwiniona nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 PoRD i przekroczyła dozwoloną na tym odcinku drogi prędkość o 62 km/h.

Obwiniona kwestionowała swoją odpowiedzialność za popełnione wykroczenie powołując się na treść art. 7 ust. 1 ustawy o adwokaturze. W sprzeciwie od wyroku nakazowego wskazała, iż powyższa sytuacja była spowodowana koniecznością możliwie szybkiego dojazdu do jej kancelarii, mieszczącej się w G. w celu udzielenia pomocy prawnej na rzecz podmiotu, który obsługuje w ramach stałej obsługi prawnej. Zdaniem obwinionej, ta sytuacja spowodowała, że znajdowała się „w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych” na zasadzie art. 7 prawa o adwokaturze i korzystała z ochrony prawnej podobnie jak sędzia i prokurator, a „za wykroczenia prokurator/sędzia odpowiada tylko dyscyplinarnie”.

Powyższa argumentacja obwinionej jest całkowicie chybiona. Zdaniem Sądu świadczy ona, albo o całkowitym braku znajomości w/w przepisów oraz ich interpretacji (brak profesjonalizmu) albo celowej, aczkolwiek całkowicie

nieudolnej próbie uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Zgodnie z przepisem art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze - „adwokat **podczas i w związku** z wykonywaniem obowiązków zawodowych korzysta z ochrony prawnej podobnie jak sędzia i prokurator”. Już samo porównanie treści w/w przepisu z sytuacją w jakiej znalazła się obwiniona, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że obwiniona nie może skutecznie ekskulpować się od zarzucanego jej czynu. Obwiniona kierowała bowiem pojazdem mechanicznym i jechała do swojej kancelarii w G.. Trudno więc uznać, że obwiniona znajdowała się w sytuacji opisanej w tym przepisie, który posługuje się koniunkcją - „i”. Adwokat korzysta bowiem z ochrony prawnej wyłącznie „**PODCZAS I W ZWIĄZKU**” z wykonywaniem obowiązków zawodowych, a nie kiedy porusza się swoim prywatnym samochodem w drodze do kancelarii adwokackiej, do sądu, czy do klienta. Innymi słowy, obwiniona kierując pojazdem marki B. i przekraczając dopuszczalną prędkość na obszarze zabudowanym o 62 km/h, nie popełniła tego wykroczenia „podczas i w związku” z wykonywaniem czynności zawodowych. W konsekwencji, za powyższe zachowanie (przekroczenie dopuszczalnej prędkości) obwiniona może ponosić odpowiedzialność nie tylko na drodze postępowania mandatowego, ale i przed sądem na podstawie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Obwiniona, wykonująca zawód adwokata – a więc zawód zaufania publicznego, winna zdawać sobie z tego sprawę i nie próbować wprowadzać w błąd funkcjonariuszy Policji, odnośnie tego, iż z racji wykonywanego zawodu nie podlega ona odpowiedzialności za wykroczenia, co przecież nie jest zgodne z prawdą.

Wobec powyższego, zachowanie obwinionej M. I. w pełni wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

W poczet okoliczności obciążających Sąd zaliczył obwinionej fakt dopuszczenia się wykroczenia o wysokiej społecznej szkodliwości, a nadto znaczne przekroczenie dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym (o 62 km/h). Co prawda okoliczności należące do znamion danego czynu nie mogą być w zasadzie traktowane jako okoliczności wpływające na zaostrenie lub złagodzenie kary. To jednak od lat podkreśla się w orzecznictwie sądowym, że okoliczności te mogą być traktowane jako wpływające na wymiar kary wtedy, gdy w rachubę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu, co do ich nasilenia, co do jakości lub nagromadzenia - co miało miejsce w przedmiotowej sprawie (zob. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1974 r., V KRN 341/74, OSNKW 1975/2/25). Natomiast jako okoliczność łagodzącą sąd przyjął fakt niekwestionowania przekroczenia prędkości oraz nie posiadanie punktów karnych za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 16).

Za przypisane wykroczenie, Sąd na podstawie art. 92a kw wymierzył obwinionej M. I. karę grzywny w kwocie 800 złotych. W ocenie Sądu, na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego oraz okoliczności sprawy orzeczona kara jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni swoją funkcję w zakresie prewencji ogólnej, jak i funkcję represyjno – wychowawczą, a nadto nie przekracza stopnia winy obwinionej. O wysokim stopniu społecznej szkodliwości przypisanego obwinionej czynu świadczy chociażby decyzja ustawodawcy, który z dniem 18 maja 2015 roku postanowił, że w przypadku ujawnienia czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną prędkość o więcej niż 50km/h na obszarze zabudowanym funkcjonariusz Policji zatrzymuje dokument prawa jazdy za pokwitowaniem (art. 135 ust. 1 pkt 1a lit. a) PoRD). Dlatego, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara grzywny będzie dla obwinionej wystarczającą przestrożą na przyszłość, która sprawi, iż będzie z większą rozważą stosowała się do przepisów prawa o ruchu drogowym, których zasadniczym celem jest przecież zapewnienie porządku i bezpieczeństwa ruchu na drogach publicznych. Sąd mógł wymierzyć obwinionej karę grzywny w granicach od 20 zł do 5.000 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001 Nr 118, poz. 1269). Opłatę wymierzono po myśli art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

/-/ SSR Piotr Peżyński